

dragne fra Bestemmelserne i Loven af 23. Januar 1903, kunde muligvis føle sig noget skuffede over, at jeg er gaaet med til de af Udvalget foreslaaede Ændringer, som jo ikke ganske naa det Maal, jeg den Gang stillede op. Jeg tror derfor, det er min Pligt at begrunde min Stilling ganske kort. Jeg skal da sige, at der allerede ved de Bestemmelser, som vi nu have faaet vedtagne i Udvalget, er naaet saa meget i Retning af den forøgede Kontrol, som jeg ønsker; at jeg ikke alene har fundet det fuldt forsvarligt at gaa med dertil, men at jeg heller ikke kunde finde det forsvarligt at indtage nogen Mindretalsstilling, saa meget mere, som der ikke var nogen Sandsynlighed for, at jeg vilde kunne faa den højtærede Minister med mig. Jeg kan derfor slutte mig til den ærede Ordfører i Anbefalingen for Loven. Ogsaa jeg tilraader indtrængende at stemme for Ændringsforslagene og derefter for det saaledes ændrede Lovforslag.

Der er endnu kun et enkelt Punkt, jeg gerne vil omtale, nemlig Lovforslagets § 10. I dennes første Stykke gives der Ministeren for offentlige Arbejder en ganske overordentlig vidtgaaende Ret til at tillade Tvangsafstaaelse af Rettigheder over offentlig og privat Ejendom. Jeg havde der ønsket at faa en Ændring ind om, at for saa vidt Talen var om Statsejendom, burde der af Ministeren indhentes Samtykke hos den Minister, som havde med vedkommende Statsejendom at gøre. Jeg tænker navnlig paa visse militære Anlæg, hvor det vilde være overordentlig uheldigt, om andre end de, som disse Anlæg ere underlagte, kunde tage Bestemmelse om, at Ledninger skulde kunne føres ind over dem. Jeg kunde af forskellige Grunde ikke fremsætte dette Ændringsforslag til anden Behandling uden at forsinke Sagen. Jeg kan muligvis ogsaa frafalde at fremsætte det til tredje Behandling, hvis den højtærede Minister, hvad jeg har Grund til at tro, vil afgive den Erklæring, at han er fuldkommen enig med mig i, at det maa anses for en Selvfølge, at et Samraad mellem de forskellige Ministre altid vil finde Sted, inden Trafikministeren giver Samtykke til, at Stærkstrømsledninger maa føres ind over Statsejendomme, der ere underlagte andre Ministerier. Det er blevet sagt, at det er en Selvfølge, at saadanne Samraad altid finde Sted. Naar jeg ikke desto mindre har fundet det rigtigt, at der kom en Bestemmelse ind i Loven om, at det *skulde* finde Sted, har det været, fordi der fra tidligere

Tid foreligger bestemte Erfaringer for, at en Minister har indrømmet en eller anden Ret til at komme ind paa anden Mands Omraade. Han har gjort det i god Tro, men bagefter har det vist sig ret uheldigt, at en saadan Tilladelse er given. Det er ogsaa derfor, jeg mener, det vilde være ønskeligt at faa en bestemt Udtalelse i den Retning.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Svend Høgsbro*): Jeg kan modtage og anbefale alle af det ærede Udvalg stillede Ændringsforslag. Jeg maa erkende, at nogle af dem utvivlsomt ere Forbedringer — det gælder navnlig det særdeles vanskelige Punkt vedrørende § 4 —, og ingen af dem er af en saadan Natur, at jeg har nogen Anledning til at modsætte mig dem. — Jeg skal dertil føje en Tak til det ærede Udvalg for dets Arbejde i det hele.

Med Hensyn til det Punkt, som den ærede sidste Taler (Rambusch) fremdrog, skal jeg kun sige, at jeg kender ingen anden Regel for Forholdet mellem Ministerierne indbyrdes, end at ingen falder paa at gøre Indgreb paa et andet Ministeriums Omraade uden at have forhandlet med dette Ministerium først. Den Regel agter jeg at følge, og jeg haaber, det maa være tilstrækkeligt betryggende for det ærede Medlem.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslagene under Nr. 1—3 til § 1 af *Udvalget* (se Tillæg B.)
vedtoges uden Afstemning.

§ 1 (se Tillæg A. Sp. 3597—98), saaledes ændret,
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 2 af *samme* (se Tillæg B.)
vedtoges uden Afstemning.

§ 2 (se Tillæg A. Sp. 3597 ff.), saaledes ændret,
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslagene under Nr. 5—7 til § 3 af *samme* (se Tillæg B.)
vedtoges uden Afstemning.